

Asia: VN/11423/2021

Lausuntopyyntö luonnoksesta hallituksen esitykseksi sosiaali- ja terveydenhuollon valvontalaiksi

Taustatiedot

Vastaajatahon virallinen nimi

Valtakunnallinen sosiaalityön yliopistoverkosto Sosnet

Vastauksen kirjanneen henkilön nimi

Sanna Lähteinen

Vastauksen vastuuhenkilön yhteystiedot

Puheenjohtaja, professori Merja Anis, Turun yliopisto, merja.anis@utu.fi

Lausunnonantajan lausunto

1. Onko lain soveltaminen sosiaali- ja terveydenhuollon järjestämisvastuussa oleviin tahoihin riittävä (1 §, 4 § 1 kohta)?

Kyllä

2. Onko lain soveltaminen samanlaisena kaikkiin palveluntuottajiin niiden oikeudellisesta muodosta ja toiminnan tarkoituksesta huolimatta perusteltu ratkaisu (1 §, 4 § 2 kohta)?

Kyllä pääosin [Lakiesitystä on tarkoitus soveltaa kaikkiin sosiaali- ja terveydenhuollon järjestämisvelvollisuuteen sisältyviin palveluihin riippumatta palvelujen tuotantotavasta. Ratkaisu on tarkoituksenmukainen, tosin samalla voi pohtia ovatko sääntelyn ja valvonnan tarpeet kaikilta osin samanlaiset isoille monikansallisille yhtiöille ja yksityisille ammatinharjoittajille. YTHS:n asema jää lakiesityksessä epäselväksi ja tätä tulisi tarkentaa jatkovalmistelussa. Lakiesityksen 2 § 1 mom kohtaa ”Tätä lakia ei sovelleta palveluihin, jotka ovat asiakkaalle vastikkeettomia” ei avata yksityiskohtaisissa perusteluissa lainkaan. Sosnet pitää tätä ongelmallisena, koska lain kohta ei välttämättä avaudu tai ole riittävän selkeä ehdotetussa muodossaan. Lisäksi on syytä pohtia, aiheuttaako vastikkeettomien palvelujen rajaaminen lain ulkopuolelle potilas- ja asiakasturvallisuusriskejä. Tässä voi olla myös potentiaalinen porsaanreikä palveluntuottajille. Lakiesitystä ei ole tarkoitus soveltaa sosiaali- ja terveydenhuollon henkilöstöä välittäviin yrityksiin.

Epäselväksi jää, voiko tämä jättää tulkinnanvaraisuutta valvonnan osalta. Lakia ei sovellettaisi palveluntuottajan tuottaessa sosiaalihuoltolain (1301/2014) 14 §:n 1 momentin 14 kohdassa tarkoitettuja muita kuin 11 §:n mukaisiin tarpeisiin vastaavia asiakkaan hyvinvoinnille välttämättömiä sosiaalipalveluja tai 19 § 3 momentissa tarkoitettuja tukipalveluja. Tätä rajausta voi pitää erittäin ongelmallisena ja joskin myös epäselvänä eduskunnan käsittelyssä olevan HE231/2021 johdosta. Voimassaolevan lainkohdan perusteella annetaan myös sellaisia palveluja, joiden tulisi olla omavalvonnan ja valvonnan piirissä. Tällaisia voivat olla esimerkiksi tukihenkilö tai erilaisten iäkkäiden sosiaalista ja fyysistä toimintakykyä ylläpitävien (tai lakiluonnoksen tekstein sosiaalista kanssakäymistä edistävien palvelujen) toimintojen järjestäminen, kuten ulkoilukaverina toimiminen. Näitä palveluja käyttävät ovat usein haavoittuvassa asemassa olevia, erityistä tukea tarvitsevia asiakkaita, jonka vuoksi heidän saamiensa palvelujen laatuun ja asiakasturvallisuuteen on syytä kiinnittää erityistä huomiota. Lain soveltamisalan ulkopuolelle jätettävät palvelut tulisi liittää osaksi lain soveltamisalaa erityisesti silloin, kun ne ovat kiinteä osa asiakas- tai hoitosuunnitelmaa. On myös huomioitava, että usein nimenomaan uudet, asiakkaan yksilöllisiin tarpeisiin vastaavat palvelumuodot kehittyvät juuri lain tarkoittamana muuna palveluna, jolloin ehdotettu soveltamisrajaus hankaloittaisi niiden turvallisuuden ja laadun varmistamista valvonnan keinoin. Uusiin palvelumuotoihin saattaa sisältyä riskejä, joihin olisi välttämätöntä kyetä puuttumaan tarvittaessa myös viranomaisvalvonnalla. Lisäksi lakiesitys jättää epäselväksi, miten valvonnalla kyettäisiin jatkossa vastaamaan henkilökohtaisessa avussa havaittuihin asiakas- ja potilasturvallisuusriskeihin. Henkilökohtaista avustajaa käyttävät henkilöt ovat]

3. Parantavatko palveluntuottajalle ja toiminnalle asetetut edellytykset asiakas- ja potilasturvallisuutta (2 luku, 16 §)?

Kyllä pääosin [Lakiesitys nojaa vahvasti omavalvontaan. Tätä voi pitää perusteltuna, koska sosiaali- ja terveydenhuollon vakavia laatuun sekä asiakas- ja potilasturvallisuuteen liittyviä riskejä ja epäkohtia ei voida koskaan ehkäistä tai poistaa pelkällä viranomaisvalvonnalla. Omavalvonnan korostamisen yhteydessä on kuitenkin samalla syytä huomata, että tällä hetkellä sosiaali- ja terveydenhuollon toimintayksiköiden omavalvontatyön osaamisessa on vakavia puutteita. Omavalvontatyön sekä myös esimerkiksi viranomaisten hankintaosaamisen ja muiden palveluntuottajien valvontaosamisen kehittäminen tulisi olla kiinteä osa tämän lain toimeenpanoa ja myös parhaillaan meneillään olevaa hyvinvointialueiden valmistelutyötä. Lakiesityksen 16 § sisältää palveluntuottajalle veloitteen laatia omavalvontasuunnitelma, tietoturvasuunnitelma ja lääkehoitosuunnitelma. Näitä ei ole kuitenkaan tarve toimittaa valvontaviranomaiselle rekisteröinnin yhteydessä. Tätä voi pitää ongelmallisena. Sosnet ehdottaa, että palveluntuottajan tulisi toimittaa myös em. asiakirjat palveluntuottajaksi rekisteröinnin yhteydessä sen lisäksi, että palveluntuottajalla on jatkuva velvoite päivittää em. dokumentteja tarvetta vastaavalla tavalla. Lakiesityksen mukaan palveluntuottajan on nimettävä potilasasiamies, jos kyse on terveydenhuollon palvelujen antamisesta. Pykälään ei kuitenkaan sisälly sosiaaliasiamiehen nimeämistä, vaikka hyvinvointialueilla on kyse sosiaali- ja terveystyöpalvelujen järjestämisestä. Sosnet ehdottaa harkittavaksi, että näiltä osin lainsäädäntöä yhdenmukaistettaisiin sosiaali- ja terveydenhuollon osalta.]

4. Vähentääkö palveluntuottajan ja sen palveluyksiköiden erillinen rekisteröinti, palveluyksiköiden siirtokelpoisuus ja riskiperusteinen hyväksymismenettely palveluntuottajan ja viranomaisen hallinnollista työtä (16 §, 21 §)?

Ei kantaa

5. Vähentääkö yhteisen palveluyksikön käyttömahdollisuus palveluntuottajan ja viranomaisen hallinnollista työtä ja parantaako se mahdollisuuksia valvoa toimintaa kokonaisuutena (4 § 6 kohta, 22 §)?

Ei kantaa

6. Onko valtuutetun palveluntuottajan käsite ja tehtävät perusteltuja (4 § 6 kohta, 22 §)?

Ei kantaa

7. Onko valtuutetun palveluntuottajan käsitteelle muita vaihtoehtoja?

Ei kantaa

8. Onko palvelunjärjestäjän ja palveluntuottajan omavalvontaa koskevat säännökset riittävät (4 luku)?

Ei kaikilta osin [Lakiesitys nojaa vahvasti palvelujenjärjestäjän ja palveluntuottajan omavalvontaan, joten tässä suhteessa 4 lukuun sisältyvät pykälät ovat erittäin tärkeä. Omavalvonnan vahvistaminen ja sitä koskevan sääntelyn yhtenäistäminen on tarkoituksenmukaista. Lakiesityksen 23 § sisältää veloitteet palvelunjärjestäjän omavalvonnasta. Lakiesitys jättää avoimeksi, sisältyykö hyvinvointialueiden tehtäviin oman alueensa palveluntuottajien valvonta samalla tavalla kuin kunnilla on nykyinen valvontarooli suhteessa kaikkiin sen alueella tuotettuihin sosiaalipalveluihin. Lisäksi 23 § ja 27 § osalta epäselväksi jää, miten hyvinvointialueen on tarkoitus valvoa omaa palvelutuotantoaan. Jääkö valvonta vain 23 § mukaisen palvelunjärjestäjän omavalvonnan varaan, vai sovelletaanko myös 27 §:ää niissä tilanteissa, kun hyvinvointialue tuottaa palvelut itse. Sosnet katsoo, että palvelunjärjestäjän omavalvontaan sisältyviä tehtäviä on avattava nyt ehdotettua seikkaperäisemmin yksityiskohtaisissa perusteluissa. Esimerkiksi hyvinvointialueiden konkreettisia keinoja puuttua havaittuihin epäkohtiin (25 §) on tarpeen avata nyt tehtyä paremmin. Epäselväksi jää, tekeekö palvelunjärjestäjä hallintopäätöksen vaatiessaan palveluntuottajaa korjaamaan havaittu epäkohta asettamassaan määräajassa tai onko palvelunjärjestäjällä oikeutta ohjaus- ja arviointikäynteihin taikka muuta tarkastusoikeutta (vrt. lakiesityksen valvontaviranomaisia koskevat 35 ja 36 §). Lukuun 4 sisältyy omavalvonnan, omavalvontasuunnitelman ja omavalvontaohjelman käsitteet. Näiden keskinäinen suhde ja merkitys saattaa jäädä epämääräiseksi. Lakiesityksessä omavalvontasuunnitelman ja omavalvontaohjelman tulisi olla selvästi määritelty. Sosnet ehdottaa harkittavaksi, että lakiesityksessä omavalvontaohjelman laatiminen olisi vain palvelunjärjestäjän työkalu. Omavalvontaohjelman laatiminen pienissä yrityksissä voi olla tarpeetonta, ja siksi voisi olla tarkoituksenmukaista pohtia jatkovalmistelussa onko käsite vain palvelunjärjestäjää koskeva käsite tai voitaisiinko pienet yritykset ja itsenäiset ammatinharjoittajat vapauttaa omavalvontaohjelman laatimiseksi. On kannatettavaa, että omavalvontasuunnitelma ja -ohjelma tulee julkaista julkisella verkkosivulla. On kuitenkin huomattava, että tämä tarkoittaa, että kaikilla sote-palveluita tuottavilla tahoilla tulisi olla omat verkkosivut. Lisäksi voi olla tarpeen pohtia, kuinka mielekästä on julkaista verkkosivuilla kolmen kuukauden välein. Vaikka onkin tarpeen tähdentää suunnitelmien päivittämisen tarvetta, voi kolmen kuukauden määräaika olla käytännössä aika lyhyt. Omavalvontaohjelman ja omavalvontasuunnitelman sisällöistä ja laatimisesta tulisi olla kansallisesti yhtenäiset mallit. Lakiesityksen 28 §:ään sisältyvä palveluntuottajan velvollisuus tarkistaa työntekijöiden rekisteriote tulisi koskea kaikkia sosiaalihuollon palveluja.]

9. Ovatko valvontaviranomaisen keinot riittävät asiakas- ja potilasturvallisuuden kannalta (5 luku)?

Ei kaikilta osin [Lakiesityksessä tulisi säätää selkeästi palvelunjärjestäjän toimintavelvollisuudesta puuttua potilas- ja asiakasturvallisuutta vaarantaviin epäkohtiin ja riskeihin. Lakiesitystä voi pitää puutteellisena tältä osin ja Sosnet esittää sitä tarkennettavaksi esim. siltä osin miten konkreettisesti tätä tehtävää on tarkoitus hoitaa ja toisaalta sen suhteen, millaisissa tilanteissa palvelunjärjestäjän on velvollisuus ottaa yhteyttä valvontaviranomaiseen (aluehallintovirasto tai Valvira). Lakiesityksen 33 §:ssä todetaan, että valvontaan liittyvät toimenpiteet voidaan asettaa kiireellisyysjärjestykseen.

Kiireellisyysjärjestykseen asettaminen on ehkä vallitsevan käytännön kannalta mielekästä, mutta samalla se voi myös uhata kansalaisten oikeusturvaa ja oikeutta turvallisiin ja laadukkaisiin sosiaali- ja terveydenhuollon Parempi keino olisi turvata viranomaisvalvonnan riittävät resurssit. Lakiesityksessä säädetään, että kahta vuotta vanhempaa valvonta-asiaa ei käsitellä kuin perustellusta syystä. Tämä on kannatettavaa. Samalla herää kuitenkin kysymys, tulisiko laissa säätää jonkinlainen määräaika sille, missä ajassa viranomaisen on ryhdyttävä toimenpiteisiin valvonta-asian tultua vireille. Tämä auttaisi myös arvioimaan viranomaisvalvontaan tarvittavien henkilöstöresurssien riittävyttä.]

10. Muut vapaamuotoiset huomiot sosiaali- ja terveydenhuollon valvontalaista?

Yleisiä huomioita:

Sosnet pitää lakiesitystä kaiken kaikkiaan kannatettavana. Siinä asetut päämäärät ovat tavoiteltavia ja keinot niihin pääsemiseksi ovat pääosin kannatettavia, joskin niihin sisältyy myös jonkin verran muutostarpeita.

Yleisellä tasolla voi todeta olevan tarkoituksenmukaista, että valvontaa koskevat säännökset kootaan yhteen lakiin. Samalla se tuottaa kuitenkin riskin, että esim. sosiaalihuoltolaista poistuvat omavalvonnan ja ilmoitusvelvollisuuden pykälät ”unohtuvat” käytännön toimintaa toteutettaessa ja omavalvonta ymmärretään ”valvontana” sen sijaan, että sitä toteutettaisiin päivittäisenä ja jatkuvana oman toiminnan kehittämisenä, parantamisena ja laadunvalvontana. Sosiaalihuoltolakiin nykyisellään sisältyvät 48 § Omavalvonnasta ja 48 § Henkilökunnan ilmoitusvelvollisuudesta ovat käytännössä olleet erittäin merkittäviä. Niiden sisältyminen sosiaalihuoltolakiin on edistänyt pykälien tunnettuutta laajasti sosiaalihuollon henkilöstön keskuudessa. Pykälät ovat mahdollistaneet paremmin myös rakenteellisen sosiaalityön (Sosiaalihuoltolaki 7 § Rakenteellinen sosiaalityö) tekemisen, jonka yhtenä välineenä on epäkohtiin puuttuminen. Tuottamisen ongelmissa voi olla esim. epätarkoituksenmukaisista tai lain vastaisista palvelun myöntämisen perusteista.

Lakiesityksestä on paikoitellen luettavissa jonkinlaista painottumista terveydenhuoltoon ja suuriin yksityisiin palveluntuottajiin, mikä heijastuu käytettyyn terminologiaan ja sääntelyn logiikkaan. Lakiesityksen vaikutusten arvioinnissa tulisi laajemmin arvioida sen vaikutuksia erilaisiin palveluntuottajiin. Kiristyvät palveluntuottajien etukäteisrekisteröinnin, Y-tunnuksen, omavalvontamenettelyjen, verkkosivujen laatimisen ja palvelun tietoturvan varmistamisen edellytykset ovat perusteltuja asiakas- ja potilasturvallisuuden näkökulmasta, mutta samalla ne voivat heikentää pienten yritysten ja itsenäisten ammattiharjoittajien edellytyksiä tai halukkuutta palveluntuottajana toimimiseen. Tämä voi heikentää kansalaisten yhdenvertaisuutta.

4 § Määritelmät:

Lakiesityksessä käytetään useita käsitteitä, joilla on jo entuudestaan vakiintuneita käsitteitä toisaalla lainsäädännössä tai palvelutoiminnassa. Näiden yhdenmukaistamiseen olisi syytä pyrkiä. Lisäksi lakiesityksessä käytetään oletettavasti rinnakkain ammattihenkilön ja ammatillisen henkilöstön käsitteitä. Juridisesti nämä ovat eri asioita.

Jatkovalmistelussa olisi syytä harkita, tulisiko lakiesityksen määritelmiin nostaa asiakasturvallisuuden ja potilasturvallisuuden käsitteet sekä esim. omavalvonnan, omavalvontaohjelman ja omavalvontasuunnitelman käsitteet, jotka kaikki ovat aivan keskeisiä lakiesityksen tavoitteiden ja toimeenpanon kannalta. Asiakasturvallisuuden määrittely ja ymmärrys sosiaalihuollon toiminnassa on vasta rakentumassa. Myös vasta valmistuneessa uudessa Asiakas- ja potilasturvallisuusstrategiassa ja sen toimeenpanosuunnitelmassa 2022–2026 sosiaalihuolto ja asiakasturvallisuus jäävät osittain puolitiehen. Yhtä lailla myös asiakasturvallisuuden ja potilasturvallisuuden rajapintoihin liittyvien kysymysten tarkastelu olisi tarpeellista.

Lakiesityksen käsitteitä, erityisesti ajatellen julkista sosiaalihuoltoa ja esimerkiksi SHL 14 §:n sosiaalityön ja sosiaaliohjauksen palveluita, tulisi täsmentää. Lakiesityksestä on paikoitellen luettavissa, että se on kirjoitettu pääsääntöisesti ajatellen lähinnä terveydenhuollon palveluita ja yksityistä palveluntuotantoa. Sosiaalihuollon osalta lakiesitys soveltunee parhaiten sosiaalipalveluihin, mutta sosiaalityön osalta se on monitulkintaisempi. Sosiaalityö sisältää sekä viranomaispalvelua (esim. erilainen päätöksentekoon liittyvä työ) mutta myös psykososiaaliseen tukeen liittyvää sosiaalityötä.

Omavalvonnan toimeenpanon ja valvonnan näkökulmasta palveluyksikön käsite on keskeinen. Lakiesityksessä palveluyksikkö voi kuitenkin olla vaikeasti hahmottuva tai monitulkintainen. Epäselväksi jää, mitä palveluyksiköllä kussakin tilanteessa esimerkiksi sosiaalityössä tarkoitetaan. Tuleeko palveluyksikön muodostamisesta tehdä päätös? Mitkä periaatteet palveluyksiköiden muodostamista tulisi ensisijaisesti ohjata? Sosnet ehdottaa, että lakiesitystä tarkennetaan näiltä osin merkittävästi nyt ehdotetusta muodostaan.

Vaikka kyse on sosiaali- ja terveydenhuollon valvontaa koskevasta esityksestä, ei potilas- ja sosiaaliasiamiehille hahmotu selkeitä tehtäviä suhteessa lain tavoitteisiin ja sen toimeenpanoon. Ratkaisua voi pitää erikoisena, koska esimerkiksi sosiaaliasiamiehille kertyy paljon tietoa palvelujen laadusta ja epäkohdista. Tietoa tulisi hyödyntää nykyistä systemaattisemmin omavalvonnan ja viranomaisvalvonnan tukena. Lakiesityksen yksityiskohtaisissa perusteluissa mainitaan, että sosiaali- ja terveysministeriössä on valmisteilla sosiaali- ja potilasasiamiehiä koskeva lainsäädäntöuudistus. Tätä olisi kiirehdittävä siten, että kyseinen lakiuudistus voisi tulla voimaan samaan aikaan kuin nyt esitetty valvontalaki.

8 § Toimitilat:

Toimitiloista puhutaan asiakkaalle tai potilaalle annettavalle hoidolle, kasvatukselle ja muulle huolenpidolle tai tutkimukselle sopiva ja turvallinen. Tässä yhteydessä ei puhuta ”palveluista”. Sosiaalipalvelut eivät ole hoitoa eivätkä aina suoranaista huolenpitoakaan ja kuitenkin esimerkiksi asiakasturvallisuuden (tietosuojan) näkökulmasta on ensisijaisen tärkeää, että erilaiset kohtaamisen ja yhteydenpidon tilat ovat tälle toiminnalle sopivia ja sellaisia, jotka mahdollistavat esimerkiksi hyvin henkilökohtaisista ja sensitiivisistä aiheista keskustelun.

Pykälän yksityiskohtaisissa perusteluissa mainitaan etäpalveluista vain terveydenhuollon etä- ja digipalvelut. Sosnet ehdottaa perusteluita tarkennettavaksi siten, että siinä huomioidaan myös sosiaalihuollon palvelut, joita myös toteutetaan etäpalveluina enenevässä määrin.

9 § Henkilöstö ja erät muut pyläket:

Lakiesityksen mukaan henkilöstövuokrausyrityksiä ei pidettäisi lain tarkoittamana palvelujen tuottajana. Ehdotetun 9 § mukaan vuokratyöyrityksen sote-henkilöstö toimisi kuitenkin palveluntuottajan johdon ja valvonnan alaisena. On mahdollista, että tältä osin epäselvyyksiä voi aiheutua. Kohtaa on tarpeen tarkentaa yksityiskohtaisissa perusteluissa. Sosnet pitää tärkeänä, että lakiesityksessä korostettaisiin sitä, että palveluntuottajalla tulisi lähtökohtaisesti olla riittävä henkilöstöresurssi toteuttaa palvelu itse, mutta joiltain osin voidaan tarvittaessa tai tilapäisesti käyttää myös vuokratyövoimaa oman henkilöstön rinnalla. Lisäksi pykälän perusteluissa tulisi avata selkeämmin, mitä tarkoitetaan henkilöstön asianmukaisella koulutuksella tai riittävällä täydennyskoulutuksella.

Sosnet esittää harkittavaksi, että pykälään sisällytettäisiin viittaukset ehdotettuun 27 §:ään, jossa palveluntuottaja veloitetaan seuraamaan henkilöstön riittävyyttä osana omavalvontaa. Lisäksi yksityiskohtaisia perusteluja voisi olla tarkoituksenmukaista täydentää tekemällä viittaukset ehdotettuun 50 §:ään, jonka perusteluissa kuvataan sosiaali- ja terveydenhuollon ammattitehtävissä toimimisen kriminalisointia. Sosnet pitää esitettyä 50 § perusteltuna ja tarpeellisena. On tarkoituksenmukaista, että myös sosiaalihuollon osalta luvaton ammattihenkilönä toimiminen säädetään rikoslaisissa rangaistavaksi teoksi. Yksityiskohtaisissa perusteluissa todetaan, että kriminalisoinnin piiriin kuluvat tilanteet, joissa sosiaalihuollon ammattihenkilön tehtävissä toimisi tilapäisesti opiskelija, jolla ei tosiasiallisesti ole sijaispätevyyttä. Vaikka kirjaus onkin kannatettava, on kuitenkin syytä huomata, että sosiaalihuollon ammattihenkilölain 12 §:ään sisältyvä kirjaus on monitulkintainen niin opiskelijoille kuin työnantajille. Siksi on tärkeä varmistua siitä, että kriminalisointia sovellettaisiin tarkoin harkiten vain tilanteissa, joissa henkilö tahallisesti ja tietoisesti toimii tehtävissä, joihin hänellä ei ole lainmukaista oikeutta.

Resurssointi:

Lakiesitykseen sisältyy uusia tehtäviä viranomaisille, joiden resurssoinnin riittävyys on välttämätöntä varmistaa. On myös syytä varmistaa, että Valviralla ja aluehallintovirastoilla on riittävät resurssit tukea ja kouluttaa hyvinvointialueita ja palveluntuottajia omavalvontaan liittyvissä kysymyksissä. Lain toimeenpano tulee edellyttämään sellaista osaamista, jota palvelujärjestelmässä ei tällä hetkellä ole. Ilman omavalvonnan riittävää osaamista on riski, että omavalvontasuunnitelmat ja -ohjelmat jäävät asiakirjoiksi, jotka eivät tosiasiallisesti ohjaa palvelutoiminnan periaatteita ja käytäntöjä sosiaali- ja terveydenhuollon jokapäiväisessä työssä. On ilmeistä, että viranomaisvalvonnan tehtävien kokoaminen jatkossa yhdelle kansalliselle toimijalle on välttämätöntä. Nykyinen malli, jossa viranomais tehtäviä hoitavat Valvira ja aluehallintovirasto ei ole tarkoituksenmukainen pitkällä aikavälillä.

Lähteinen Sanna
Valtakunnallinen sosiaalityön yliopistoverkosto